

ما می‌توانیم امید را در هر زمانی دوباره کشف کنیم

وقتی عضوی را می‌بینیم که به امر مهمی مثل بیست یا سی سال پاکی یا بیشتر دست یافته‌است، درمی‌یابیم که بهبودی در حقیقت هیچگاه متوقف نمی‌شود.

پاک زیستن، فصل ۷، "عشق"

به عنوان یک برنامه دوازده قدمی، "نردبان" استعاره خوبی است که ما می‌توانیم برای فرآیند بهبودی از آن استفاده کنیم. ما از آن بالا می‌رویم تا از تاریکی و یأس اعتیاد فعال، به نور و روشنائی بهبودی برسیم. برخی اعضاء می‌گویند که هر قدر از این نردبان بالاتر برویم اگر از آن بیفتیم چیزهای بیشتری از دست خواهیم داد. کتاب پاک زیستن، بهبودی را به عنوان یک نردبان مارپیچ توصیف می‌کند. یکی از اعضاء با خنده این گونه مشارکت می‌کرد: "بارها و بارها به یک دیدگاه می‌رسیم، اما هربار آن را از منظری متفاوت می‌بینیم. نردبان من بیشتر شبیه یکی از آن نقاشی‌های توهمی است که پله‌های آن بر خلاف قوانین فیزیک بر روی هم می‌چرخند."

هر قدر بیشتر پاک بمانیم تجارب حیاتی بیشتری به دست می‌آوریم. وقتی که برنامه را به صورت فعال کار کنیم زندگی را عمیقاً تجربه می‌کنیم و دائم به رو به رو شدن با حقایقی در مورد خودمان ادامه خواهیم داد پیدا کردن. راه تازه‌ای برای زندگی، وقتی که برای دهه‌ها پاک هستیم معنای متفاوتی پیدا می‌کند. ما خودمان را کشف می‌کنیم، خودمان را دوباره اختراع می‌کنیم، خودمان را گم می‌کنیم، خودمان را پیدا می‌کنیم و خودمان را - دوباره و دوباره و دوباره - کشف می‌کنیم.

وقتی بعد از همه مسائل، پاک و در NA فعال باقی می‌مانیم، مقدار زیادی از فرآیندی که داشته‌ایم برای اطرافیان ما قابل رویت است. ممکن است این فرآیند قدری ناپسامان و آشفته بوده باشد. یا به نحوی رشد کرده باشیم که باعث شود از بعضی از دوستان بهبودی خود فاصله بگیریم و رابطه‌های جدیدی با اعضاء دیگری که هرگز فکر نمی‌کردیم با ایشان صمیمی شویم برقرار کنیم. ممکن است لحظاتی در این مسیر پیش بیاید که احساس حماقت و کند بودن برای تشخیص مسئله‌ای در رابطه با خودمان به ما دست دهد، اما واکنش دوستانمان این باشد که: "اوه بله ما مدت‌ها است که این را در رابطه با تو می‌دانیم."

تعداد کمی از ما در نهایت به زندگی‌هایی می‌رسیم که انتظارش را داشتیم - یا حتی تبدیل به شخصی می‌شویم - که در ابتدای پاکی انتظارش را داشتیم. اما اعضاء دیگر با همه این حرف‌ها ما را دوست دارند. مهم نیست چقدر پاک هستیم وقتی شرایط و مسائل تازه‌ای که به آن دست یافته‌ایم را به مشارکت می‌گذاریم ما امید خود را مشارکت کرده‌ایم.

سفر من ممکن است آنچه توقع داشتم - یا فکر می‌کردم دیگران توقع دارند - به نظر نرسد. اما همانطور که افق‌هایم گسترش می‌یابد از هر کشف جدید خود لذت می‌برم و آموخته‌هایم را به رایگان در اختیار دیگران می‌گذارم تا آنها شاهد ادامه سفر من باشند.